

Lasten Osasto

WEBSTER'S CORNER'S B. C.

Kesä on mennyt ja luonto on me-
nossa levolle saadaksensa uusia voi-
mia tulevaan kesään varten. Meidän
ei sovi mennä levolle talven ajaksi
vaan meidän on kehitettävä itseämme
voidaksemme jatkaa taistelua kapita-
listista yhteiskuntaa vastaan, että
vihdoin koittaisi köyhällistön suuri
kevyt.

Tätä kehitystä varten olemme me-
kin perustaneet lasten osaston, ja mi-
nut on valittu kirjenvaihtajaksi tä-
män lehden lasten osastoon. Tätä
tehtävääni täyttäen tulen kirjoitta-
maan silloin tällöin.

Lasten osasto pitää kokouksensa
joka kuukauden ensimmäisenä sunnun-
taina, ja huvia voitintansa mukaän.
Sunnuntai-koulua on pidetty säännöl-
lisesti ja opettajat ovat koettaneet
selvittää meille tämän yhteiskunnan
nurinkurisuuksia ja toiveita parem-
masta yhteiskunnasta. Suomen kieltä
olemme myöskin oppineet näillä ku-
kaussilla.

Toivon että kaikki suomalaiset täl-
lä paikkakunnalla kävisivät sunnun-
taikoulussa.
Aino Bell.

BRANTWOOD, WIS.

Syksy on tullut, kesä mennyt ja
talvi tekee tuloaan. Minä olen kol-
mentoista vuoden vanha ja käyn en-
simäistä luokkaa korkeakoulua Tripo-
lissa. Meillä on kolme opettajaa ja ne
ovat oikein hyviä. Untta kouluraken-
nusta on alettu tekemään ja on toivot-
tavaa, että se tulisi kohta valmiiksi.
Viime kesänä täällä alkoi sosiaali-
sittainen sunnuntai-koulu mutta se ei on-
nistunut, sillä oli liian pitkä matka
lasten kulkea. Osaston toiminta täällä
on hyvin käynnissä vanhempien puo-
lelta, mutta nuoret eivät ota osaa
mihinkään muuhun kuin tanssiin. Se
vain on pabin vika, että juopot riih-
jäivät haalilla joka litamatlaisuu-
dessa. Toivon että ruvettaisiin sitä
poikoteeraamaan.

Toisilleen toveritkijä yhtyivät miss
Aino Tommila ja mr. Nikolai Saari.
Toivotamme onnea.

Täällä oli kova ukkosen ilma. Sa-
lama iski Antti Gustafssonin taloon
22 päivänä lokakuuta sillä seurauk-
sella, että hänen yhdeksän vuotias
poikanen kuoli heti, joka on kyllin
ikävä vanhemmille. Minä haluaisin
päästä kirjeenvaihtoon toisten pikkuk-
lukijoiden kanssa.

Sylvia Keskinen.

INTOLA, ONT.

Tämä on ensimmäinen kerta, kun
minä kirjoitan Toverittareen. Minä
olen 9 vuoden vanha ja käyn koulua
ja olen toisessa luokassa koulussa.
Täällä alkoi sunnuntai-koulu, mutta
minä en ole yhtään kertaa vielä ot-
lut siellä, vaikka sitä ei ole vasta
kun kahtena pyhäpäivänä. Sitä pidetään
vain joka toinen pyhä. Meillä
on pitkä matka kouluun — 3 ja puoli
mailia — ja pyhäkouluun on ainakin
4 mailia. — Unelma Korhonen.

COBALT, ONT. CAN.

Täällä ympäristöllä on ollut suuri
tulipalo. Monta kaupunkia on pala-
nut melkein poroksi. Cobalt oli aivan
tulen ympäröimänä. Lähikaupungeista
tuotiin kaarolla ihmisiä ja Cobaltissa
oli niin paljon savua, että ihmiset
olivat aivan tukehtua. Pitkin katuja
kulkivat ihmiset nyytit kädessä kat-
sellen minne päin olisi päässyt pake-
nemaan. Puolen yön aikoina rupe-
si näyttämään, että Cobalt voidaan suo-
jella tulen vaaralta ja ihmiset alkoi-
vat palata koteihinsa. Mutta minä
tuulen, että monikaan sinä yönä ei
nukkunut.

Meidän sunnuntai-koulu taas alkoi
toiminnan syyskuun ensimmäisenä sun-
nuntaina. Iltamat panttiin toimeen he-
tti alussa, jossa esitettiin kappale ja
paljon muuta ohjelmaa. Meillä oli
paljon hauskaa siellä. Täällä on taas
tehty semmoinen päätös että kaikki
makeisrahat pannaan Karjalan hy-
väksi, joilla pitää ostaa koulu-
tavarat Karjalan lapsille. Minä toivoin,
että joka palkassa sunnuntai-koulu-
lapset tekisivät samanlaisen päätök-
sen.
Elno Grönberg.

MIELENOITUKSEN SUUN- NITTELEMINEN.

Elämä kulki nopeaa vauhtia. Päi-
vät olivat täynnä utuuden viehätys-
tä. Jokaisella päivällä oli jokin eri-
koisen unta, eikä unat asiat enää
pelästyttäneet iitä. Munkalaisia kä-
vi talossa iltaan yhä useammin ja
he puhelivat Andrein kanssa supat-
tavalla äänellä ja hyvin tärkein nä-
köisenä. Myöhään yöllä palnuivat
he pimeälle alpaalelle, kaulukset pys-
tyssä, hatut painettuina syville sil-
mien yli, varovasti ja hänetöimästi.
Kaikki näyttivät tuntevan kumpeen-
tapaista kiihkoa, jota he hillitsivät,
sekä näyttivät haluavan laulaa ja
nauraa, jos heillä vaan olisi ollut
aikaa. He olivat loppumattomassa
tuhussa. Kaikki — ivalliset ja va-
kavat, avoimelleiset, ylevät nuorukset
katkeamattomien voimien, miettivät ja
hiljaiset — kaikki he olivat äidin
mielestä samanlaiset pitkeässä us-
kossa, joka leimasi heidät; ja vaikka
jokaisella heistä oli oma oimittainen
uikoköndä, muodostuivat heidän
kasvonsa yhteen lauhaan, rauhalli-
seen, päättävään muotoon, syvä ilme
tummissa silmissään, jotka olivat ys-
täväilliset ja silti varmat, kuin Kris-
tuksen silmät valetessaan Emmauk-
seen.

Äiti luetteli heidät ja kokoili heidät
mielessään Pavellin ympärille yhteen
ryhmään. Tässä linnoituksessa kävi
hän näkymättömäksi vihollisillessä.

Eriäänä päivänä ilmaantui viikas,
kibaratukkainen tyttö kaupungista
tuoden jonkun kääron Andreille; läh-
tiessään virkkoi hän Vlasovalle, sil-
mässään iloisesti kimmeltäen: "Hyvästi,
toveri!"

"Hyvästi!" vastasi äiti, hymyvänsi
pidättäen. Saatettuansa tyttösen o-
velle, asteli hän ikkunaa luokse ja
katsoi hymyilleen kadulle toveria, jo-
ka kepeästi kulki tiehensä, siroasti nos-
taen ja laskien pientä jalkaansa, tuo-
reena kuin kevyän kukkanen ja ih-
hotellen kuin perhonen.

"Toveri!" virkkoi äiti itseksensä,
kun vieransa oli kadonnut näkyvis-
tää.

Huokauksella siirsi hän ajatuksensa
takaisin omaan menneisyyteensä,
jossa elämänsä oli kuluttanut tyhjän-
päiten ja yksitolkkoisesti, kuten oh-
kanen, musta lanka. Hän alkoi kil-
sittää himmeästi, oman tärkeensä
nykyisessä elämässään — joka käsit-
tys antoi hänelle isetuntoa ja var-
muutta. Hän ei ollut ennen koskaan
tuntenut itseänsä tarpeelliseksi ke-
nellekään, mutta nyt hän tunsi, että
hän avusti hyvää työtä. Se oli unta
hänelle ja mielellänsä. Se ojensi
hänen päänsä suoraksi hartiansa vä-
hissä.

Nyt piti hän aivan velvollisuute-
naan kantaa kirjoja säännöllisesti
tehtaaseen. Ja hän todella mielti
joukon keinoja pelastuksensa kiin-
näjoutumasta. Vakoojat, jotka oli-
vat tottuneet hänen käynteihinsä
tehtaassa, lakkasivat kimmeltämästä
huomiotaan häneen. Häntä tarkas-
tettiin useammat kerrat, mutta aina
päivä sen jälkeen, kun lentolehdet il-
mestyivät tehtaaseen. Kun hänellä
ei ollut mitään kirjallisuutta päällään-
sä, tiesi hän kuinka herättää vakoo-
jain ja vartioiden epäluuloja. He
pysäyttivät hänet, ja hän oli ovel-
taen solvattu ja vastusti heitä, as-
tuen sitte pois pönastuen, ylpeinä
ilykkäistä keinoistaan. Hän alkoi
nauttia tämän leikin lystillisyydestä.

Joka kerta kun Andrein toverit ko-
koontuivat äidin taloon lukemaan
lentolehtiä ja uusia ulkomaisten leh-
tien numeroita, tuli Nikolai myös is-
tuutui nurkkaan ja kuunteli hiljal-
sudessa tunning tai pari. Kun luke-
minen oli päättynyt, antautuivat nuo-
ret pitkällisiin keskusteluihin; mutta
Vyesovshikov ei ottanut osaa viit-
telyyn. Hän vilpui kanemmin kuin
muut ja jäätynsi yksin-kazret vas-
ten kasvoja Andrein kanssa, asetti
hän hänen eteensä synkästi kysymyk-
sen:

"Ja ketä täytyy ensin moittia?
Tsariako?"

"Sitä pitää moittia, joka ensin sa-
noi: "Tämä on minun. Tämä mies
on ollut kuollut jo useita vuosia, eikä
maksu valvua muistella häntä
kateudella tai muulla huomiolla",
virkkoi vähäenäinen leikkiläisesti.
Silmissänsä oli kuitenkin levoton il-
me.

"Mutta entäs rikkaat, ja kaikki jo-
ka pitävät heidän puoltaan? Ovatko
he oikeassa?"

Vähäenäinen taputti käsillään
päänsä, sitte veti hän itseään viik-
sisti, ja puhui kauan aikaa koruton-
ta kieltä elämästä ja ihmisistä. Mut-
ta puheestansa ilmaantui aina, että
kaikki ihmiset olivat moitteenalaisia,
ja tämä ei mielellään Nikolaita.
Puristaen huuliansa lujasti yhteen,
hän pudisti päätänsä toisesti ja se-
litti ettei voinut siltä uskoa ja ettei
hän sitä ymmärtänyt. Hän läksi
pois tyytymättömänä ja murheellisena.

Kerran virkkoi hän: "Ei, täytyy
löytyä joitakulta moitteenalaisia ih-
misistä! Olen varma siitä! Sanon tei-
le, meidän täytyy kyntää koko eli-
män läpitse, kun jos se olisi rikka-
ruohoinen kenttä, ilman vähintäkään
armoa."

"Sitä samaa sanoi Isai, rekordi-
virkamies, kerran telstä itsestänne!"
virkkoi äiti. Molemmat olivat ääne-
ti Jonkun alkaa.

"Isai?"

"Niin; hän on paha mies. Hän
vakoolee jokaista ja kalastelee joka
palkassa uutisia. Hän on alkanut
kierrellä tällä kadulla ja kurkistelee
ikkunoihimme."

"Kurkistelee ikkunoihimme?"

Äiti oli jo vuoteella eikä nähnyt hän-
nen kasvonsa. Mutta hän ymmärsi
sanoneensa liian paljon, sillä vähä-
enäinen kiirehti rauhoittamaan
Nikolaita.

"Anna hänen kurkkia. Hänellä on
kyllin siihen aikaa. Tällä tavoin hän
tappaa aikaa."

"Ei, lopettakaa!" virkkoi Nikolai.
Näkkää nyt, hän on moitteenalainen!"

"Moitteenalainen, mistä?" kysyi vähä-
enäinen äänellä äkkäpäätä. "Senkö-
tähden, että hän on hullu?"

Mutta Vyesovshikov ei pysähtynyt
kuuntelemaan, vaan kiirehti pois.

Vähäenäinen alkoi astua edes-
takaisin huoneessa, hitaasti ja vä-
syneesti. Hän oli ottanut pois saap-
pansa, kuten aina, kun äiti oli jo
vuoteella eikä hän tahtonut häntä
häiritä. Mutta hän ei nukkunut ja
kun Nikolai oli mennyt pois, virkkoi
hän levottomasti:

"Minä pelkään tuota miestä. Hän
on aivan kuin ylen kuuma uuni. Hän
ei lämmitä esineitä, mutta hän kär-
ventää niitä."

"Niin, niin!" myönteli vähäenäinen.
"Hän on pikavihainen. Ei ole
hyvä puhua hänelle isaista."

Kerran sunnuntaina, kun äiti oli
juuri palannut ostoksilta, ja kun hän
avasi poistuvan ovea, jäi hän siihen
palkkaan kuin kirettynyt, äkkäpäisen
lon pulputessa sydämeensä. Pavellin
tutu ääni kuului sisältä.

"Siinä hän on!" huudahti vähäe-
näinen.

Äiti näki Pavellin kääntyvän äkkä
ympäri ja näki kuinka hänen kasvonsa
kirkastuivat tavalla, joka lupasi
paljon hyvää hänelle.

"Sinä olet — tullut kotiin!" toimit-
ti äiti puoleksi toperuksissa odotta-
mattomasta tapauksesta; hänen täy-
tyi istua penkille.

Pavel kumartui kalpeine kasvoineen
hänen puoleensa; kyynelkierityivät
hänen silmiinsä ja huulensa vapisi-
vat. Hän oli vaihtu hetkisen. Äiti katsoi
häneen myös valeten.

Vähäenäinen sivuutti heidät vi-
hellisen, alas pöydän päin ja meni
pihalle.

"Kiitos, äiti", virkkoi Pavel syväl-
lä, matalalla äänellä, puristaen hä-
nen kättänsä vapisevilla sormillansa.
"Kiitos teille, minun rakas, minun
oma äitini!"

(Jatk.)

— Jos tahdot tehdä hyvän
palveluksen tuttavallasi tilaa
hänelle Toveritar.

ÄITI

KIRJ. MAKSIM GORKIJ
Suom. Hanna Kunnas.

(Jatk.)

Andrein poistui huoneesta, ja sil-
lähän Vyesovshikov, joka oli jää-
nyt yksin oikaisi säärensä suoriksi ja
alkoi katsoellaan mittailta jalko-
jansa, jotka olivat pistetyt korkei-
hin, raskaisiin saappaisiin, kälännel-
len, katsellen niitä ja tunnustellen
käsilleen jäljettä pokkeltaan. Sitte
veti hän käntensä aivan naamansa li-
ki ja tarkasti huolellisesti kälmen-
tänsä, kälänneen sen sitte ympäri.
Kätensä oli turpea, lyhkäisine sor-
mineen ja oli peitetty kellertävällä
karvalla. Hän heilutti sitä ilmassa
ja nousi ylös.

"Kun Andrei toi samovaraan sisälle,
selvi Vyesovshikov peilin edessä, ja
tervehti häntä näillä sanoilla:

"Sillä on pitkä aika kun viimeksi
olen nähnyt kasvotani." Sitte naurui
hän ja lisäsi: "Minulla on ruma naa-
marstinkki!"

"Mitä sillä on väliä?" virkkoi vähä-
enäinen, katsellen häntä uteli-
aasti.

"Sashenka sanoo että kasvot ovat
sydämen peili", vastasi Nikolai, ve-
nyttäen sanoja hitaasti.

"Se ei ole totta!" huudahti vähä-
enäinen. "Hänen oma nenänsä on
kuin sieni, poskillaan piikottavat
kuin saksen terit, ja sydämensä sä-
telee kuin pieni tähti."

He istuivat juomaan teetä.

Vyesovshikov tarttui isoon peru-
naan, suolasi paksulta leipäpalan ja
alkoi jauhaa hitaasti ja vastahako-
isesti kuin härkä.

"Ja mitä tänne kuuluu?" kysyi
hän suu täynnä.

Kun Andrei lomiella kertoi mui-
moisia edistysaskela sosialistinen kir-
jallisuus on matkiaan saattanut tehta-
assa, kävi hän uudelleen äreäksi ja
huonautti synkästi:

"Se menee niin hitaasti! Liian hi-
taasti kokonaan! Sen pitäisi mennä
nopeammin!"

Äiti katseli häntä ja hänet valtasi
vihantapainen tunne tätä miestä koh-
taan.

"Elämä ei ole mikään hevonen;
ette saa sitä laukkaamaan piiskan-
lyönneillä."

Mutta Vyesovshikov pudisti epäille-
västi päätään ja jatkoi:

"Se on hidasta! Minulla ei ole kärsi-
vällisyyttä. Mitä pitää minun teh-
nä? Hän avasi sylinsä avuttomalla
liikkeellä ja odotti vastausta.

"Meidän kaikkien täytyy oppia ja
opettaa toisia. Se on meidän tehtä-
vämmä!" virkkoi Andrei, päätänsä
kumartaen.

Vyesovshikov kysyi:

"Ja milloin me alamme tapella?"

"Ennenkuin se aika koittaa, tulee
monta meistä teurastetuksi, sen tie-
dän!" vastasi vähäenäinen hymähtä-
en. "Mutta milloin meidän kutsu-
taan taisteluun, sitä en tiedä! Ensien
näettekö, tulee meidän varustaa
päämme ja sitte kätemme. Se on mi-
nun ajatukseni."

"Ja sydän!" virkkoi Nikolai ly-
hyesti.

"Ja sydän myös."